

פיצק'ילה שלי...

עוד שנה עוברת, עוד שנה שאת לא איתי, עוד שנה שאנחנו לא עוברים חוויות חדשות ביחד.

עוד שנה שבה קרו הרבה מאד אירועים אבל את לא כאן כדי לעבור אותם איתי. אני יודע ובטוח שאת חווה אותם בדרכך, ואני יכול להרגיש לא פעם את הנוכחות שלך.

פיצקי,

כל כך רציתי רק איתך לחיות ולבנות חיים משותפים ביחד, להגשים חלומות ולכבוש מקומות בעולם, אבל הכל נגדע במכה לפני ארבע שנים. כאשר אני מספר לאנשים על המלחמה העיקשת שלך נגד המחלה אני כל פעם מתגאה בך מחדש – על הדרך הארוכה שעברת ולא ויתרת, גם אני וכולנו לא נתנו לך לוותר אבל לצערי זה היה גדול מכולנו.

כפי שאמרתי בעבר, אנחנו פה היום על מנת לזכור ולהזכיר, אבל אני בשבילי ובטוח שגם בשביל חלק לא קטן ממי שפה אין צורך ביום מיוחד לזכור את שרון, ועל כן אני רוצה לשתף אתכם באחת מתוך חוויות רבות שהיינו ביחד. שתזכרו את שרון בדברים שמחים, שתעברו משהו בחיים ותיזכרו בה.

הסיפור שלי היום גם מתקשר קצת לזמן הזה שבו אנחנו מציינים עשור למלחמת לבנון השנייה:

אני גויסתי בצו 8 למלחמה, שרון ואמא שלי הסיעו אותי לתחנת האוטובוס ונפרדנו בחיבוק גדול, מאז כל יום שרון התקשרה אליי או אני אליה. כמובן שלא תמיד יכולתי לענות ואני יודע שלא פעם הדאגתי אותה. באותו הזמן שידרו בטלוויזיה את כוכב נולד, אחרי כל פרק שרון דאגה לצלצל אליי ולהשאיר לי הודעה מה היה, מי הודח, מי עבר שלב. היא ידעה שבשבילי זאת תהיה בריחה לרגע מהפגזים והיריות שהיו שם.

בנוסף, באמצע המלחמה בדיוק, עברנו לגור יחד בפעם הראשונה. בדיוק לפני 10 שנים חתמנו על הדירה שלנו בב"ש. יצאתי לאפטר להעביר את הדירה יחד איתה, נכנסו לדירה שהייתה מוזנחת והפכנו אותה למקום צבעוני, חם, מארח, עם כמובן ארוחת ערב לפני יציאות לברקה.

שרון אהבה לארח, אהבה שבאים אלינו, אהבה את החברים שלה, את החברים שלנו.

אז היום כשאתם יוצאים מפה, אני מבקש, שכל אחד ינסה להיזכר ברגע קטן, משמח, משהו שעברתם עם שרון, אני בטוח שהיא כרגע פה איתנו ורוצה שתזכרו אותה תמיד, אבל ברגעים שמחים.

אז קרצוש שלי,

אני תמיד זוכר אותך, תמיד אוהב אותך, את איתי בכל יום בכל לילה. בשירים באוטו, בנסיעות לחו"ל. אוהב אותך תמיד.